

Cugetare

Cârdei V. Mariana

Când mă uit într-o oglindă,
mă cuprinde disperarea,
cine e femeia asta?
mă frământă întrebarea...

N-o cunosc, e o străină
ce viața mi-a furat,
mi-a rămas doar amintirea
unui vis, demult uitat.

Unde este acum copila,
cu șăgalnica-i privire,
fetișcana cea sfioasă
născută pentru iubire?

A plecat demult de-acasă,
s-a pierdut în astă lume,
încercând să își găsească
dragostea și-un bun renume.

La-ntâlnit și s-au iubit,
dar ce mult a suferit,
dacă nu era copila
oare cum ar fi trăit?

Bucuria vieții sale
Ea era, în orice zi,
mângâindu-i sufletelul,
dăruindu-i bucurii.

Astăzi fiica mea-i femeie
și își are rostul ei,
îi doresc să își trăiască
epopeea dragostei.

O văd și-mi aduc aminte
cum eram la vârsta ei,
unde-s anii tinereții,
este-o glumă dragii mei?

Parcă nici nu-mi vine-a crede
c-au trecut atâția ani,
l-am pierdut și-s pustiită,

nici părinții nu-i mai am.

Uneori aș vrea să plec,
alteori să mai rămân,
să încerc să caut acul
pierdut în carul cu fân.